רבא אמר התם תרי חזקי לקולא והכא חדא חזקה א)לקולא קשיא דר' יוסי אדר' יוסי אמר רב הונא בר חיננא שאני טומאה הואיל ויש לה עיקר מן התורה שבת נמי דאורייתא היא *קסבר ר' יוסי ג)תחומין דרבנן ואיבעית אימא (א) הא דידיה הא דרביה דיקא נמי דקתני א"ר יוסי אבטולמוס העיד משום חמשה זקנים שספק עירוב כשר ש"מ רבא אמר התם היינו טעמא דרבי יוסי העמד טמא על חזקתו ואימא לא טבל אדרבה העמד מקוה על חזקתו ואימא לא חסר במקוה שלא נמדד תניא ד)כיצד אמר ר' יוסי ספק עירוב כשר עירב בתרומה ספק מבעוד יום נטמאת ספק משחשיכה נטמאת וכן בפירות ספק מבעוד יום נתקנו ספק משחשיכה נתקנו זה הוא ספק עירוב כשר אבל עירב בתרומה ספק טהורה ספק טמאה וכן בפירות ספק נתקנו ספק לא נתקנו אין זה ספק עירוב כשר מאי שנא תרומה דאמר העמד תרומה על חזקתה ואימא טהורה היא פירות נמי העמד טבל על חזקתו ואימא לא נתקנו לא תימא ספק מבעוד יום נתקנו אלא אימא ספק מבעוד יום נדמעו ספק משחשיכה נדמעו בעא רב שמואל בר רב יצחק מרב הונא היו לפניו שתי ככרות אחת טמאה ואחת טהורה ואמר עירבו לי בטהורה בכל מקום שהיא מהו תיבעי לרבי מאיר תיבעי לר' יוסי תיבעי לר"מ עד כאן לא קאמר ר"מ התם דליכא טהורה הכא הא איכא טהורה או דילמא אפילו לרבי יוסי לא קאמר אלא התם דאם איתא דהיא טהורה ידע לה אבל הכא הא לא ידע לה אמר ליה בין לר' יוסי בין לרבי מאיר ה)בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא בעא מיניה רבא מרב נחמן ככר זו היום חול ולמחר קדש ואמר עירבו לי בזה מהו א"ל י)עירובו עירוב היום קדש ולמחר חול ואמר עירבו לי בזה מהו א"ל ה)אין עירובו עירוב מאי שנא א"ל ט)לכי תיכול עליה כורא דמלח' היום חול ולמחר קדש מספיקא לא נחתא ליה קדושה היום קדש ולמחר חול מספיקא לא פקעא ליה קדושתיה מיניה י)תנן התם י)לגין טבול יום שמלאו מן החבית של מעשר טבל ואמר הרי זה תרומת מעשר לכשתחשך דבריו קיימין ואם אמר עירבו לי בזה י)לא אמר כלום אמר רבא זאת אומרת סוף היום קונה עירוב

דאי

רבא אמר. גבי נגע כאחד נמי אפילו יש שני כיתי עדים חלוקות אחת אומרת קודם שנגע בו מת ואחת אומרת עכשיו מת הוי נמי ר"מ מטהר ואפילו הכי לא תיקשי: **התם תרי חזקי.** ניניהו לטהר ומשום הכי אזלינן לקולא דאוקי תרי לבהדי תרי והעמד מת על חזקתו ראשונה כל הלילה ומי הוה ועוד העמד נוגע על חזקתו ראשונה וטהור היה: **הכא.** במתניתין חדא חזקה הוא דאיכא למימר העמד תרומה על חזקתה ומשום חדא חזקה לא מרעינן סהדי הלכך אזלינן לחומרא: **קשיא דר' יוסי.** דברייתא דקתני בספק טבל ובספק לא טבל ובטומאה דרבנן אבל אוכלין כו' ורבי יוסי מטמא ומתני' קתני ספק עירוב כשר ואפילו תחומין דרבנן תיקשי: **הואיל ויש לה עיקר מן התורה.** דיש טומאה מן התורה ויש להחמיר בספק טבילתה נהכי אחמור רבנן אף בספק טבילת טומאה דרבנן דלא ליתי לזלזולי בספק טבילת טומאה דאורייתא: **שבת נמי דאורייתא היא.** אתחומין פריך למימר דתחומין דאורייתא וכר' עקיבא במס' סוטה (ב) (דף ל:): ומשני **קסבר רבי יוסי תחומין דרבנן.** ומשום דלא ליתו לזלזולי בשאר ספיקות דמלאכת שבת ליכא למיגזר דלא דמו מלאכות לתחומין אבל טומאות דמו להדדי: **דידיה.** מחמיר אפילו בספק דרבנן ומתניתין דרביה אבטולמוס היא: **העמד טמא על חזקתו.** כוליה (ג) חזקה לחומרא איכא לקולא ליכא אבל מתני' איכא חזקה לקולא ולחומרא העמד אדם על חזקת תחום ביתו (ג) ואמר לא עירב העמד תרומה על חזקתה ועירב ובדרבנן לקולא אזלינן: **שלא נמדדה.** מתחילתה ולא עמדה בחזקת כשרות: **עירב בתרומה.** טהורה ונטמאת משהניחה שם: **ספק מבעוד יום נטמאת ספק משחשיכה נטמאת.** אמרינן אוקמיה בין השמשות אחזקתה קמייתא וטהורה הואי והשתא משחשיכה הוא דאיטמי: **וכן בפירות.** של טבל: **ספק מבעוד יום נתקנו.** לאחר שהניחן שם: **ספק משחשיכה נתקנו.** ולא קנה עירוב כדתנן במתני' [נא.] אבל לא בטבל. ולקמן פריך בהאי מה חזקת כשרות איכא דמכשר רבי יוסי דהא איכא למימר העמד טבל על חזקתו: **ספק טמאה ספק טהורה.** דקודם שהניחה שם נולד לה ספק ולא היה שם חזקת הכשר עירוב מעולם: **מאי שנא תרומה.** דרישא ספק מבעוד יום ניטמא ספק משחשיכה דמכשר ר' יוסי משום חזקה קמייתא: **פירות.** ספק מבעוד יום נתקנו ספק משחשיכה נוקמינהו נמי אחזקה קמייתא דטבל הוו וליפסול: **נדמעו.** חולין הוו מעיקרא מתוקנין ונפלה בהן תרומה ונדמעו והאי תנא סבר לה כסומכוס דאמר (לעיל דף כו:) אין מערבין לישראל בתרומה הלכך אם מבעו"י נדמעו אע"ג דחזי לכהנים אין עירובו עירוב. ל"א נדמעו שנפל לתוכן טבל דלא חזי אפילו לכהן: **עירבו לי בטהורה בכל מקום שהיא.** והניחום שתיהן יחד בסוף התחום. ובככרות של תרומה עסקינן דאי בחולין חולין טמאין מותרין הן דלאו כל אדם אוכל חוליו בטהרה: **דליכא טהורה.** ודאית דשמא מבעו"י נטמאת: **או דילמא אפילו ר' יוסי.** לא מכשר במתני' אלא משום דאי טהורה היא הא ידע לה היכא היא ואיזו היא סעודתו ומשום ספק טומאה לא מיפסלא דאמר אוקמא אחזקה: **אבל הכא לא ידע.** הי ניהו סעודתו: **בעינן סעודה הראויה מבעו"י וליכא.** ואין עירובו כלום דאפילו אמר גמל לא הוי דכשלמא מתני' סעודה הראויה הואי והשתא הוא דאיתיליד בה ספק: **ככר זו כו'.** אמר על ככר אחת בע"ש היום יהא חול ולמחר יהא קדש ועירב שלוחו בה: **מהו.** הואיל ובין השמשות ספק הוא חיישינן דילמא קודם קניית עירוב חל עליה הקדש ואין מערבין בהקדש או לא אמרינן הכי: **היום תהא קדש ולמחר תהא חול.** על מעות שיש לי בכיס מהו מי אמרינן כי מטא בין השמשות נפק ליה מקדושתיה וקנה עירוב או לא: **ומאי שנא.** הא בין השמשות ספיקא הוא מאי שנא הכא לקולא והכא לחומרא: **לכי תיכול עלה כורא דמילחא.** לכשתמדוד כור של מלח על דבר זה ותתנהו לי אומר לך טעמו: **היום חול ולמחר קדש.** ובין השמשות דקניית עירוב ספיקא הוא ומספיקא לא תפקיה ממילתיה קמייתא וכן סיפא: **של מעשר.** ראשון שהיה עדיין טבל שלא הפריש הלוי ממנה תרומת מעשר והרי הוא במיתה בעודו טבל ואפילו לכהנים ולא חזי לעירוב ולגבי לגין טבול יום בעודו טבל לא פסיל דטבול יום מותר בנגיעה לחולין ולמעשר ואע"ג דפסילה ביה תרומה שלא הורמה ואמר הרי זו שבלגין תרומת מעשר על החבית לכשתחשך ויעריב שמשו שתהא כשרה לתרומה: **דבריו קיימין.** והתרומה טהורה: **ואם אמר עירבו לי בלגין זה לא אמר כלום.** הואיל וכי מטא בין השמשות אכתי טבל הוה: **סוף היום.** תחלת בין השמשות שהוא סוף היום של ע"ש: **קונה עירוב.** וסוף היום אכתי טבל הוא:

דאי

ט) **הכא** בשתי כיתי עדים. דר' מאיר לית ליה אוקי תרי בהדי תרי כו' אע"ג דבפרק שני דכתובות (דף כ.) אמרינן אוקי תרי בהדי תרי * אפילו בדאורייתא הכא שאני דהשתא ודאי טמאה היא: **אדרבה** העמד מקוה על חזקתו. הוה מצי לשנויי הרי חסר לפניך כדאמר פר' קמא דנדה (דף ב:) אלא דלא איירי הכא במקוה שנמדד ונמצא חסר: **במקוה** שלא נמדד. וא"ת והא רבי יוסי מטמא אפילו טהרות אם נגע כהן דלענין דאמרינן ליה זיל טבול אפילו ר"מ מודה * כדאמרינן גבי ספק טומאה ברשות הרבים וא"כ אדרבה נימא אוקי טהרות על חזקתן וי"ל דבספיקא דרבנן כי הכא לא אמרינן זיל טבול לרבי מאיר ופליגי אגברא אי בעי טבילה אבל טהרות מודה רבי יוסי דלא מטמאין וכן איתא במסכת מקוואות (פ"ב משנה ב) * דקתני ורבי יוסי מטמא י)שספק ליטמא טמא לטמא אחרים טהור:

אבל עירב בתרומה ספק טמאה ספק טהורה. כגון שהיו ב' ליטרין לפניו אחד היה תרומה טמאה ואחד היה תרומה טהורה ועירב באחד מהן דליכא חזקה כלל: **ספק** נדמעו. נראה כפ"ה בלשון שני נדמעו טבל בחולין ולא כסתם דימוע שבהש"ס אבל לשון ראשון שפירש נדמעו תרומה בחולין ואתיא כסומכוס אין נראה דהא קתני בברייתא דמערבין בתרומה ודוחק לומר דמיירי בתרומה לכהן: **מאי** שנא. ואם תאמר והא רבא גופיה קאמר בסמוך זאת אומרת סוף היום קונה עירוב ואם סוף היום קונה עירוב אתיא דרב נחמן שפיר ואמאי קמיבעיא ליה מאי שנא ויש לומר דע"כ דרבא אית ליה דתחלת היום קונה עירוב דהא פסיק כרים בילה (דף ד:) כרב דאמר נולדה בזה אסורה בזה וטעמא דרב משום הכנה ומאן דלית ליה הכנה סבר תחלת היום קונה עירוב כדמוכח בפירקין (דף לח:) ורבא דאמר זאת אומרת סוף היום קונה עירוב אליבא דברייתא קאמר וליה לא ס"ל:

דאי

א [מיי' פכ"ו מהל' שבת הל' א טור או"ח סי' שלו]:
עט ב ג מיי' פ"ו מהל' עירובין הלכה טו טוש"ע או"ח סי' שלב סעיף א וסי' תט סעיף ו:
פ ד ה ו מיי' שם הלכה טו טור שו"ע או"ח סי' שפו סעיף ט:

◆

רבינו חננאל (המשך)

ומתני' דרביה. ופשוטה היא. רבא אחר בשלמא התם העמד טמא על חזקתו ואימור לא טבל. שלא נתבררה טבילתו כהוגן, אבל הכא מאי אית לך למימר העמד גברא על חזקתו ואימור לא עירב הרי עירב, מאי איכא ב) [למימר] שמא משחשכה, לא אתי שמא רחי ודאי. מקוה נמי אם תאמר העמד מקוה על חזקתו ואימור לא חסר, איכא למימר הכי במקום (שלא נמדדה) [שנמדדה]. אבל במקום (שנמדדה) [שלא נמדדה] ונמצאת חסירה היכי יכלת למימר הכי, לפיכך קתני טמא. ת"ר כיצד א"ר יוסי ספק עירוב כשר. עירב בתרומה ספק נטמאת ספק לא נטמאת וכן בפירות ספק נדמעו וספק לא נדמעו, אבל עירב בתרומה ספק נטמאת מבעוד יום ספק משחשיכה ניטמא, וכן בפירות ספק מבעוד יום כו', אין זה ספק עירוב כשר. היו לפניו שתי ככרות אחת טמאה ואחת טהורה, ואמ' עירובי בטהורה כל מקום שהיא, אסיקנא בין לר' מאיר בין לר' יוסי אינו עירוב בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא. בעא מיניה [רבא] מרב נחמן, ככר זה היום חול ולמחר קודש ואמ' עירובי בהן מהו, ופשט ליה קנה עירוב מאי טע' בתר יומיה שרינן ליה. פי' הולכין אחר עת העירוב [היום קדש ולמחר חול לא קנה עירוב] מאי טעמא בעת שעירב קודש היתה. ואמרינן מאי טעמא כל חדא וחדא בתר יומיה שרינן ליה. היום חול ולמחר קודש מספיקא שמא ישאר למחר ותתקדש לא נחתא לה קדושה. היום קודש ולמחר חול מספיקא לא פקעא קדושתא. תנן התם לגין שהוא טבול יום שמילהו מחבית של מעשר טבל. פי' שלא הורם ממנו תרומת מעשר. ואמר הרי זו תרומת מעשר לכשתחשך דבריו קיימין. ואם אמר עירובי בה לא אמר כלום. פי' טבול יום פוסל את התרומה וזה הלגין אע"פ שהוא טבול יום ופוסל התרומה, כיון שבשעת שמיל[א]הו מן הטבל הטבול לתרומת מעשר לא הזכיר עליו שם תרומה מעכשיו אלא לכשתחשך, כשתחשך ויעריב השמש נטהר הלגין ותרומת מעשר שבו טהורה. א"ר אבא זאת אומרת סוף היום, הוא ערב שבת שקונה עירוב. דייק מדקתני אם אמר עירובי בה לא אמר כלום ש"מ סוף היום הוא דקנה עירוב, והנה סוף היום טבול לתרומת מעשר היה ואין מערבין בטבל לפיכך לא אמר כלום.

א) פ"ח לתוספתא, ב) [לקמן עג. סוטה ל:], ג) [תוספתא פסחים פ"ג], ד) [לקמן ע"ב ודף לח:], ה) שבת ד. חולין יב. קיד. ו) [טבול יום פ"ד מ"ד], ז) פרי כדים, ח) בכ"י: כלומר, ט) צריך לדף קודם, י) [נ"ל אבל ספק ליטמא ולטמא אחרים טהור].

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואיבעית אימא לא קשיא הא דידיה: (ב) רש"י ד"ה שבת נמי וכו' במס' סוטה. נ"ב לקמן דף כו: ובגמ' שם דף ל ע"ב: (ג) ד"ה העמד טמא וכו' תחום ביתו ואימור לא:

◆

גליון הש"ס

גמ' קסבר ר"י תחומין דרבנן. עיין הגהות אשר"י ספ"ק דעירובין: תוס' ד"ה הכא. אפי' בדאורייתא. ק"ל התם אמרינן כן לענין ממון דמדאורייתא בחזקת ממון ותרי ותרי אוקי אחזקה אבל באיסורי הא אמרינן תרי ותרי ספיקא [illegible] [illegible] בזה בתר חזקה. ועי' כתובות דף כו: בתוס' [illegible]

◆

מוסף רש"י

לכי תיכול עליה כורא דמלחא. כשתמדוד לי כור של מלח אומר לך טעמו של דבר (שבת ד. [illegible]) [illegible] (שבת ד.)

◆

רבינו חננאל

ופריק רבא פירוק אחר, התם תרי חזקי לקולא, חדא העמד אדם על חזקתו ואימור לא היה כלום אותה שעה שנגע בו. שניה העמד טהור על חזקתו ואימור לא נטמא [ו]הכא איכא ספיקי טמא, דאדרבה העמד גברא על חזקתו ואימור לא עירב בסעודה הראויה. קשיא דר' יוסי אדר' יוסי. הכא במתני' קתני ספק עירוב [כשר] והתם בברייתא קתני ספק טומאה (כשר) [טמא]. ופרקינן שאני טומאה דאפילו טומאה קלה יש לה עיקר מן התורה, לפיכך א"ר יוסי אפילו ספיקא טמא, אבל בעירוב תחומין דרבנן ניהו. אי [בעית] תימא הא דידיה

א) נראה דחסר כאן וצ"ל והכא חדא חזקה לקולא דהעמד תרומה על חזקתה ואימור לא נטמאת [ו]חדא לחומרא דאימור לא עירב וכו'. ב) נראה דצ"ל אימר איכא למימר שמא נטמאת ולכן לא מערבין בה אלא שמא ואולי מיירי ודאי.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones